

VANDTRÆNING I NEWFOUNDLANDSKLUBBEN

Af Poul Erik Rise

Fandens osse – HD, omkring D niveau. Jeg vidste egentlig ikke så meget om lidelsen, men jeg havde kunnet høre, at der var noget galt. Hans hofter lød lige som et par børnefødder, der slubrede rundt i et par for store gummistøvler.

Hvem var ”han”. Ja, hans navn var Shardik – opkaldt efter en gud, der steg ned til jorden i bjørneskikkelse for at beskytte udsatte børn – han var en 8 måneders newf, og han var så lydlig og arbejdsvillig, at man skulle tro, der var border collie i ham.

Shardik i bilen på vej til vandarbejdet

Da jeg ikke vidste så meget om HD, og ikke var sikker på, om min dyrlæge vidste så forfærdelig meget om det, så søgte jeg et par andre dyrlæger, for at se om de kunne give mig nogle andre muligheder.

Jeg var indstillet på, at der skulle gøres meget for denne hund, dels fordi den jo var blevet en del af familien, men også fordi den havde et par kvaliteter, som jeg i udpræget grad manglede hos mine teenagerbørn – den gjorde altid hvad der blev sagt og når den kiggede på mig, var det med store beundrende øjne.

Svømning er godt

Et sted i forløbet, var der en dyrlæge der sagde, at hvis man kunne få den til at svømme, ville det være godt, fordi det ville styrke dens muskler uden at belaste dens knogler. Ergo, Shardik skulle altså i gang med at svømme.

Nu var problemet bare, at vi var i slutningen af februar, og hvor kunne man lige svømme henne på dette tidspunkt. Det var i de gode gamle dage (1996) hvor vi stadig havde vintre, og hvor isen på søerne først lige var begyndt at smelte. Der var ingen indendørs muligheder – det lokale svømmestadion reklamerede godt nok med ”Badeland for vandhunde”, men jeg er den dag i dag overbevist om, at uanset hvor mange beviser jeg kunne fremlægge for, at newfen var en vandhund, så havde de aldrig lukket mig ind.

Der var altså ikke andre muligheder end at finde et udendørs vandområde i nærheden af Esbjerg, hvor vi kunne være. Jeg fandt en brugbar sø ved Tjæreborg, og tog hunden med derud. Jeg trak den hen til kanten og kommanderede ”svøm”.

Så fik jeg newf-blikket.

I kender det alle sammen. Uden at løfte hovedet, kigger de på op en med et blik der kan betyde hvad som helst, alt efter hvad situation man står i. Den her gang var det ganske tydeligt hvad blikket sagde ”Du må være idiot, hvis du tror jeg vil i vandet i den kulde”. Hvor var lydigheden? Hvor var beundringen? Var han ved at komme i puberteten? Jeg satte mig hen ved siden af ham, satte hænderne i siden på ham og gav ham et ordentligt puf. Han røg godt nok et stykke ud i vandet, men ikke så langt, at han overhovedet nåede i nærheden af svømmedybde, og det eneste jeg opnåede

Lone Rise og Gaudy til landtræning ved DcH-Vejle den 12. april 2002

var et bebrejdende blik, hvorefter han gik hen langs bredden og op på land igen i sikker afstand fra mig. Jeg er overbevist om, at hvis han havde kunnet, så havde jeg fået en finger.

Våddragt og isflager

Jeg blev klar over, at der måtte andre metoder til. Jeg skulle selv i vandet, ellers ville han aldrig komme til at svømme. Jeg købte en våddragt, og tog ham så med ud til søen igen. Denne gang gik jeg først i samtidig med, at jeg lokkede og kaldte. Men meldingen fra hunden var helt klar. ”Hvis du syntes du har lyst til at ligge og skubbe til isflager i en sø i februar måned, så fint med mig, og jeg kigger endda gerne på – men fra bredden!” Det syntes jeg jo ikke, at han skulle nøjes med, så jeg prøvede med lidt tvang, det var jo for hans egen skyld, men det var ikke nogen succes, skulle jeg hilse og sige.

Der måtte altså andre boller på suppen. Jeg placerede konen på den ene side af søen, mens jeg tog hunden med om på den anden side. Så tog jeg remmen af hunden og svømmede over til konen, og lod ham stå pibende tilbage. Da jeg gik i land på modsatte side, stod han stadig og peb, men uden at komme i vandet.

Peer Johansen og Falcon tager en lille tur i den nye gummibåd i Davinde Sø den 19. okt. 2003

Så fjernede vi os langsomt væk fra søen, samtidig med at vi kaldte på ham, og udsigten til at blive efterladt var åbenbart mere skræmmende end de 20 meter, han skulle svømme, så pludselig kastede han sig i vandet og begyndte med lange seje træk at komme over til os (Et trick vi senere ofte har benyttet, når vi skulle have uvillige hunde i vandet).

Da nu hunden havde fundet ud af at den kunne svømme, og oven i købet var god til det, så gik det fremover lidt lettere. Jo flere gange vi var ude jo bedre gik det, og som tiden gik, forsvandt jo også isflagerne.

Øvelser i vand

Men det var jo ikke særlig spændende bare at svømme frem og tilbage i en sø. Det måtte kunne kombineres

med noget der var sjovere, også for hunden. Jeg tog kontakt til et bestyrelsesmedlem, der formidlede mig videre til en der vidste meget mere om vandarbejde. Herfra fik jeg tilsendt nogle papirer med øvelser der kunne laves i vand, og det gjorde hundens svømmetræning lidt mere varieret, samtidig med, at hans lydighed blev trænet.

Den første vandprøve i Startklasse blev afholdt i Danmark i Davinde Sø ved Odense den 4. august 2006. Her er Douglas ved at bugsere båden retur til sin fører Lis Døssing. Dommer er Monika Åkesson fra Sverige med rygmærket "mor".

Nu skete der det, at den region jeg tilhørte, holdt PR-dag i Ribe. Jeg smed newfen i bilen og kørte ned til Ribe å, hvor vi skulle mødes. Desværre havde min hund dårlig mave, så da han satte sig ned for at gøre sig ren, lykkedes det ham at plastre hele fortovet til i en lidt lys brun farve, og med en konsistens i en ikke særlig posevenlig form. Jeg blev enig med de andre om, at det nok ikke ville være så god en reklame for racen, hvis han på den efterfølgende tur i gågaden lavede samme stunt, og jeg tog derfor hjem, men ikke inden jeg havde aftalt med en af de andre deltagere, at han også skulle være med til at svømmetræne med sin hund. Så nu var vi da 2 hunde.

To er bedre end én

2 hunde til hundetræning var alle tiders. Vi var jo begge forholdsvis uerfarne, men nu kunne vi jo observere hinanden, og komme med gode råd til, hvordan vi kunne løse forskellige problemer som opstod.

Vi trænede sammen en gang om ugen, men jeg havde jo et andet formål end at lære min hund kunster. Hans muskler skulle jo styrkes, så jeg trænede yderligere 2-3 gange om ugen. Det kunne ofte blive sent, og mange gange var det næsten mørkt, inden jeg nåede hjem.

Sådan en aften, hvor jeg var på vej hjem fra træning, så jeg ud gennem øjenkrogene i den dårlig oplyste gade, en der kom gående med en hund der kunne ligne

en newf. Jeg stoppede bilen og sprang ud, uden at tænke over hvordan jeg var klædt (våddragt), og spurgte om det var en newfoundland hun havde der. ”Joo, det var det”. Hun så noget usikkert på mig. I dag undrer jeg mig over, at hun ikke løb skrigende væk. At blive stoppet på en mørk vej af en mand der er iklædt en latex-look-a-like mundering ville nok have fået selv en granvoksen mand til at have sine betænkeligheder, men den unge pige tog det i stiv arm. Vi newf-ejere er jo vant til at blive stoppet på gaden og blive stillet alle mulig mærkelige spørgsmål.

Pigerne fra Falster – Maibritt Andersen, Bettina Pedersen, Pia Jensen og Charlotte Iversen – ser på til den første Startklasse-prøve i Danmark 4. august 2006.

Nå, men det korte og lange blev, at hun skulle spørge sine forældre om de var interesseret, og det var de. Så nu var vi 3 hunde.

Vokseværk

Efterhånden groede det. Nogle samlede vi op på gaden, andre læste om det i Newfoundland Posten eller i aviserne. (Pressen var meget interesseret i at skrive om det. Det var jo en usædvanlig sportsgren) og igen andre startede fordi de havde hørt om det på træningspladser eller ude i byen.

De kom fra hele regionen, godt og vel endda. Fra Skjern til Tønder og fra Århus til Haderslev. Mange kørte mellem 2 og 3 timer en gang i ugen bare for at træne 1 time med deres hund. Nogle var der kun en sæson, men de fleste holdt ved i flere år.

I denne årrække (sidste halvdel af 90'erne) skete der ikke så forfærdelig meget omkring vandarbejdet i Danmark. Klubben havde haft instruktør fra Sverige til at holde et foredrag og der var lidt gang i noget træning på Sjælland, som dog stoppede i slutningen af perioden. Vi nåede, inden de stoppede, at få et par af deres instruktører over til os en weekend for at lære af de erfaringer, de havde gjort. Af dem fik vi også nogle

nye, mere udførlige, regler, der mindede om dem vi har i dag.

Efter årtusindskiftet begyndte der at ske lidt mere. Man blev opmærksomme på, bl.a. i Newfklubbens bestyrelse, at der faktisk var nogle der lavede vandarbejde, og at det ikke kun var en døgnflue, også fordi der på generalforsamlingen blev gjort opmærksom på, at klubben manglede nogle officielle vandprøve-regler. Det betød bl.a. at der blev bevilliget en båd, ligesom bestyrelsen vedtog, at de svenske regler skulle være gældende i Danmark.

Vandtur til Sverige

Kort efter – i 2003 – tog en lille flok af sted til Sverige på et forlænget weekendkursus, dels for at få noget inspiration og dels for at lære lidt mere. Da de kom hjem, var der lagt op til at der skulle ske noget seriøst. Ikke alene skulle de svenske regler oversættes, men de skulle også godkendes i Dansk Kennel Klub og resultaterne fra prøver skulle kunne føres ind i stambogen, ligesom man ville se, om det var muligt at lave et arrangement for folk, der var interesseret i vandarbejde. Arbejdet med reglerne blev sat i gang, og samtidig begyndte forberedelserne til den første vandweekend, hvor der var inviteret 3 svenske instruktører. Denne blev holdt i 2004 i Davinde ved Odense og der deltog 17 hunde fra hele landet og med vidt forskellige grader af erfaring. På trods af de lidt primitive forhold vi boede under og det forholdsvis dårlige vejr, så var

Charlotte Iversen sammen med Mr. Green under træning på vandkursets sidste dag den 6. august 2006.

arrangementet en stor succes, og vi så de første newfer som havde bestået en Svømme- og Redningsprøve (SoR-prøve) i Danmark. Der var bred enighed om, at succesen skulle gentages.

Det gjorde man dog ikke lige med det samme. Året efter blev vandholdet enige om, at hvis der skulle arrangeres noget, så skulle det kun være en ”ikke-

forpligtende-hygge-vandweek-end” hvor vandfolk kunne mødes og snakke newfer og evt. svømme lidt med hundene, og hvor de erfarne ikke behøvede at være på hele tiden. Det var ikke meningen der skulle være instruktører eller kursus overhovedet. Men vi tog

Ole Døssing svømmer en tur med Svea i Almind Sø ved Silkeborg den 10. juni 2007

fej. Selv om vi havde forsøgt at neddrose forventningerne til en sådan weekend, så meldte der sig alligevel 16 hunde til, eller rettere deres ejere tilmeldte dem, og det lå helt klart i luften, at man forventede at der skulle være en form for træning. Det blev der jo så også. Vi gamle forsøgte – efter bedste evne – at lære fra os af de erfaringer vi havde gjort, og weekenden endte da også med at flere af deltagerne tog en SoR-prøve.

Danske vandprøveregler

År 2005 var også det år, hvor vi endelig fik vandprøvereglerne godkendt, så alle hundene blev bedømt efter de danske officielle regler og danske dommere for første gang.

Weekenden i Davinde 2004 blev fulgt op af en tilsvarende i 2006, og denne gang var der meldt 22 hunde til, og det var lige før, det var for mange.

Der var flere hunde der stillede op i Startklassen, og 3 hunde bestod. På denne weekend blev der også uddannet adskillige figuranter og konkurrenceledere. Så nu mangler klubben bare at uddanne/udpege et par dommere, så kan vi selv i Danmark, også når det gælder på konkurrenceplan.

Vejret var bedre denne gang, og den instruktør, der var hentet til Danmark, var yderst kvalificeret. Selv om vi valgte ikke at evaluere på kurset, ligesom vi gjorde første gang, så tror jeg, at alle deltagere var yderst tilfredse med forløbet.

Vigtigt fællesskab

På trods af, at vandtræningen i Tjæreborg havde udviklet sig fra et par hunde til at være hold hvor, der nogle gange havde været helt op til 12, så bibeholdt

vi et princip: Der er ingen instruktører! Alle kan/skal observere og – hvor der er behov for det – komme med forslag til hvordan evt. problemer kan løses, og alle skal hjælpe til. De, der har været med længe, bruger jo selvfølgelig deres erfaring, mens nye folk ofte kommer med forslag, der slet ikke er faldet de ”gamle” ind. Alle er således vigtige på vandholdet og ingen er uundværlig, netop fordi det ikke er bygget op på enkeltpersoner; men på fællesskabet.

Til slut vil jeg gerne sige, at det er med vilje jeg ikke har nævnt navne i dette indlæg, fordi der så ville være så mange, der skulle have en cadeau, både hende der sendte mig reglerne første gang, ham, der som den første, begyndte at tage vandarbejdet seriøst, instruktøren fra Sjælland, hende der fik oversat reglerne fra svensk til dansk eller dem der fungerede som lokomotiv for at få vores regler anerkendt og arrangerede vandweekenderne, forskellige bestyrelser i newf-klubben, der har bakket op, osv. Derudover kommer de, der har deltaget og som i større eller mindre omfang har medvirket/hjulp til at vandtræningen og dens arrangementer kunne løbe af stablen.

Douglas henter åren i Almind Sø ved Silkeborg den 10. juni 2007

Ham der fik det hele startet

Kun et navn vil jeg nævne, fordi uden ham havde der formodentlig ikke været vandarbejde i klubben, i hvert fald ikke på det niveau vi har i dag. Det var ham, der blev nævnt i starten af dette indlæg og ham vil jeg også slutte med – Shardik. Fordi han var sådan en lærenem hund, og fordi han blev trænet så meget som han gjorde, så nåede han også at kunne ting, som vi stadig ikke har lært de hunde, vi træner i dag. Desværre kom han ikke til leve længe nok til at kunne deltage i nogen prøve. 2½ år gammel ville hans hofter ikke mere. Den eneste trøst er, at han ikke levede forgæves, men blev anledning til at der blev startet noget i klubben som newfer elsker og som forhåbentlig fortsat vokser, nemlig arbejdet i vand.

